

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozen X, státní příslušnost X
t. č. zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje
sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2020, č. j X
takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ze dne 21. 5. 2020, č. j. X, se zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v žalobě zdůraznil mimořádný charakter institutu zajištění s tím, že podmínky pro jeho využití dle něj v tomto případě splněny nebyly. Možnost zbavení osobní svobody je omezena čl. 7 a 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, v případě žalobce není zbavení jeho osobní svobody přiměřené. Postačilo by užití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, zejména opatření podle § 123b odst. 1 písm. d) uvedeného zákona, kdy žalobci mohlo být uloženo, aby se zdržoval v místě určeném policií a ve stanovené době byl v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Žalovaný se však v tomto směru omezil na nedostačující konstatování, že důvody pro realizaci takového opatření neshledal, čímž porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Rovněž doba 60 dnů, na kterou bylo zajištění žalobce stanoveno, je nepřiměřená, když za inkubační dobu nemoci COVID-19 se obecně považuje 14 dnů. Žalovaný žalobci ani neumožnil podstoupení dobrovolného testování v některém z odběrných míst, čímž mohlo dojít k rychlému určení, zda žalobce skutečně představuje nebezpečí pro veřejné zdraví, a tím i pro veřejný pořádek.
3. K otázce přiměřenosti doby trvání zajištění i samotného užití institutu zajištění odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, v návaznosti na niž dovodil, že v jeho případě nebyla dána důvodná obava z ohrožení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění ani pochybnost o schopnosti žalobce plnit povinnost eventuálně mu uloženou mírnějším opatřením, s čímž se žalovaný nevypořádal. Pokud již bylo k zajištění přistoupeno, mělo se tak stát na co nejkratší dobu, tedy v daném případě na 14 dnů do uplynutí inkubační doby nemoci COVID-19. Žalovaný dle žalobce také chybně užil neurčitý právní pojem veřejného pořádku, neboť nevzal v potaz zejména konkrétní vymezení tohoto pojmu v kontextu daného případu. Nesprávným užitím pojmu veřejného pořádku se žalovaný dostal mimo zákonný rámec, v němž by se zajištění žalobce mělo realizovat. Odůvodnění rozhodnutí žalované je nedostačující, což způsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Postupem žalované došlo k zásahu do práv žalobce dle čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobce se nepodrobil karanténě, kterou měl absolvovat po vstupu na území Polska, vstupem na území ČR nerespektoval ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví č. j. X. Hranici mezi Polskem a ČR překročil neoprávněně mimo místa, kde je prováděna kontrola vstupujících osob a kde by byl seznámen s podmínkami vstupu na území ČR. Krajskou hygienickou stanicí v Liberci byla žalobci nařízena karanténa, přičemž adresa jeho možného pobytu na území ČR je až v Praze, kde bydlí jeho babička patřící do ohrožené skupiny osob. Žalovaná považovala za

nepřípustné, aby se žalobce do tohoto místa dopravil, a tím ohrožoval zdraví osob na území ČR. Mírnější opatření by v daném případě byla nedostatečná, neboť žalobce svým jednáním ohrožuje zájem státu na tom, aby platné právní předpisy byly dodržovány. Doba zajištění je přiměřená s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a potřebě realizovat karanténu. Vyhoštění žalobce nic nebrání a nebude nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jenž má rodinu na Ukrajině a do ČR jezdí pouze za sestrou, která zde pobývá na krátkodobé vízum. Žalovaná navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
6. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce byl dne 20. 5. 2020 v 6.00 hodin zastížen hlídkou policie na čerpací stanici Benzina ve Frýdlantu jako jeden z cestujících ukrajinské národnosti ve vozidle Ford Tranzit černé barvy. Šetřením policie zjistila, že žalobce, který vstoupil na území ČR v katastru obce Jindřichovice pod Smrkem – Kukačka, nerespektoval zákaz vstupu na území plynoucí z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 5. 2020, č. j. X.
7. S žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o výsledku účastníka řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že pochází z města Tiachiv v Zakarpatské oblasti na Ukrajině. Do ČR přijel za sestrou, která do ČR přicestovala na krátkodobé vízum za účelem zaměstnání, nyní má dítě a bydlí v Praze. Kontakt na převoz do ČR si našel na internetu. Ze Lvova, kam dojel autobusem, byl i s dalšími osobami, které neznal, odvezen na ukrajinsko – polské hranice na přechod Medyka, kde přešli pěšky. Na ukrajinsko – polských hranicích mu polská policie sdělila, že bude v karanténě. Pokračoval v cestě, asi 100 metrů od hranice na ně čekal Ford černé barvy s řidičem hovořícím česky. Ten je dovezl přes Polsko do ČR, nejprve po dálnici, následně odbočili na lesní cestu a pole do ČR, dokud je nezkontrolovala policie. Žalobce si myslel, že do ČR přicestovat může, neboť opatření proti koronaviru nejsou tak přísná. Naposledy byl žalobce v ČR od 20. 4. do 19. 6. 2018, kdy mu bylo uděleno soudní vyhoštění. V Praze má sestru, jiné vazby zde žalobce nemá. Na Ukrajině má manželku a malou dceru a zbytek rodiny, nic mu tam nehrozí a v návratu mu nic nebrání, na vycestování má dostatek finančních prostředků.
8. Z takto zjištěných skutečností žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce vycházela, když překročení ukrajinsko – polské hranice na přechodu Medyka potvrzuje i razítko v cestovním pasu žalobce. Z informačních systémů policie měla žalovaná zjištěno, že žalobce měl od 10. 5. 2018 do 10. 5. 2020 trest vyhoštění za řízení pod vlivem návykové látky. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že na žalobce se nevztahuje žádná výjimka uvedená v ochranném opatření č. j. X, kterým se s účinností od 18. 5. 2020 nařizuje zákaz vstupu na území ČR všem cizincům, kteří zde neměli ke dni 12. 3. 2020 přechodný pobyt nad 90 dnů nebo trvalý pobyt. Lékařské potvrzení o provedeném testu na přítomnost SARS CoV-2 žalobce nepředložil, do ČR vstoupil mimo místa, kde je prováděna kontrola vstupujících osob. Žalobce nerespektoval karanténní opatření, které

mu bylo uloženo po vstupu do Polska, v ČR nerespektoval uvedené ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví. Po vstupu na území ČR mu bude Krajskou hygienickou stanicí v Liberci nařízena karanténa, aby bylo eliminováno šíření nemoci COVID-19. Adresa jeho možného pobytu je až v Plzni, následně žalovaná zmiňovala možnou adresu pobytu v Praze, přičemž žalovaná nepovažuje za přípustné, aby se žalobce do tohoto místa dopravil, a tím ohrožoval zdraví osob na území ČR.

9. Žalovaná dospěla k závěru o existenci nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek tím, že nebude ve své současné situaci respektovat ochranná opatření přijatá na území ČR v souvislosti s šířením nemoci COVID-19. Dále se věnovala odůvodnění, proč v žalobcově případě nepřípadají v úvahu mírnější zvláštní opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Za stavu, kdy žalobce, přestože nevykazuje znaky nemoci COVID-19, má projít karanténou, jej nelze nechat cestovat po ČR. Ani dostatek finančních prostředků neskýtá záruku jeho vycestování v situaci, kdy sousední státy přijaly opatření v souvislosti s šířením nemoci COVID-19. Využití zvláštních opatření považovala žalovaná za nedostatečné.
10. Žalovaná dále zdůvodnila, proč považuje dobu zajištění na 60 dnů za přiměřenou s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a potřebě realizovat karanténu. Za současné situace, kdy se po ukončení nouzového stavu teprve obnovují podmínky pro realizaci správního vyhoštění, lze předpokládat delší dobu jeho přípravy. Žalovaná dále zhodnotila žalobcovy soukromé a rodinné poměry, k čemuž konstatovala, že žalobce nemá zdravotní problémy, na území ČR rodinné ani jiné vazby ani majetek nemá. K imigrační historii žalovaná konstatovala, že žalobce v minulosti neporušil pravidla cizineckého práva, byl jen řešen za jízdu pod vlivem alkoholu. Žalobce naopak žije s manželkou a dcerou na Ukrajině, kde mu nic nehrozí a v návratu mu nic nebrání.
11. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
12. Podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců stanoví policie v rozhodnutí o zajištění dobu trvání zajištění s přihlédnutím předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.
13. Jak shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, uveřejněném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2524/2012, „zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Takový zásah může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem ČR. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je osobní

svoboda zaručena. Podle čl. 8 odst. 2 věty první Listiny nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy má každý „právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem ...Všechny zmiňované právní dokumenty zdůrazňují zákaz svévolného zbavení či omezení osobní svobody. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a k ní se vztahující judikatury Evropského soudu pro lidská práva může zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince (např. vydávací nebo vyhošťovací vazba) proběhnout jednak pouze v souladu s řízením stanoveným zákonem, přičemž tato právní úprava musí mít určitou kvalitu tak, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody, a jednak toto zbavení osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání. ...Rovněž podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, a to za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž lze k zajištění přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice).“

14. Zmiňované závěry o citelnosti zásahu do základního práva na osobní svobodu realizovatelného jen za striktních podmínek tak, aby nebyla porušena Listina základních práv a svobod, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod či směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 (dále jen „návratová směrnice“), jsou doposud platné a uplatnitelné také v projednávaném případě. Zatímco návratová směrnice v demonstrativním výčtu důvodů pro zajištění uvedeném v jejím čl. 15 odst. 1 jmenuje zjednodušeně řečeno pouze důvody vedoucí v konečném důsledku k maření realizace vyhoštění cizince, český zákon o pobytu cizinců jde v § 124 odst. 1 písm. a) nad tento rámec, když připouští zajištění vyhošťovaného cizince z důvodů nezacílených výhradně k úspěšnému uskutečnění vyhoštění, nýbrž směřujících k ochraně společnosti před cizincem, u něhož je nebezpečí, že by účel vyhoštění mařil porušením zájmů zdejší společnosti dříve, než by bylo jeho vyhoštění realizováno.
15. Právě ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo v daném případě užito, neboť žalovaná dospěla k závěru, že žalobce představuje pro společnost v ČR hrozbu, jakožto potenciální nositel nemoci COVID-19. Žalovaná zdůrazňovala, že žalobce, přestože nevykazoval znaky nemoci, bude po svém nelegálním vstupu na území ČR povinen vykonat karanténu za účelem případného odhalení nemoci COVID-19, která by se u něj vzhledem k její inkubační době mohla teprve projevit. Proto také žalovaná uzavřela, že žalobce nelze propustit za účelem dokončení jeho cesty do zamýšleného místa pobytu v Praze (předchozí zmínku o Plzni vnímal soud v daném případě jako zjevnou chybu v psaní), neboť taková cesta by mohla vést k nakažení dalších osob, obzvláště když žalobce nedisponoval lékařským testem na přítomnost viru SARS CoV-2 s negativním výsledkem.

16. Krajský soud se ztotožňuje s žalovanou, že s ohledem na aktuální mimořádnou situaci na úseku ochrany veřejného zdraví, kdy je během světové pandemie nemoci COVID-19 přísně regulován vstup a pohyb osob (nejen) na území ČR, bylo možno při splnění podmínky zahájeného řízení o vyhoštění žalobce přistoupit k zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu ochrany zdejší společnosti před žalobcem. Ten již svým vstupem na území ČR porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 5. 2020, č.j. X, a dal tak najevo nedostatek respektu a nespolehlivost v oblasti dodržování opatření směřujících k ochraně zdraví české společnosti před nemocí COVID-19. Žalovaná mohla za daných okolností důvodně předpokládat, že žalobci bude krajskou hygienickou stanicí nařízena karanténa, k čemuž dle vyjádření žalované skutečně došlo, a bylo možno očekávat, že s ohledem na předchozí chování žalobce nebudou karanténní opatření žalobcem respektována. Takové nerespektování opatření směřujících k ochraně veřejného zdraví, zejména v situaci, kdy jde o nemoc způsobující v krajním případě až smrt člověka, jejíž šíření je v české společnosti citlivě vnímáno, neboť již intenzivně dopadlo do každodenního života většiny lidí, lze považovat za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nebezpečí tohoto závažného narušení veřejného pořádku přitom reálně hrozilo s ohledem na popsání předchozí jednání žalobce.
17. Z uvedeného plyne, že soud nedává žalobci za pravdu v tom, že by snad žalovaná pojem veřejného pořádku nesprávně vyložila. Námitka v tomto směru byla ostatně uplatněna v poněkud obecné rovině. Je pravdou, že žalovaná v napadeném rozhodnutí termín veřejný pořádek detailně neanalyzovala, z jejího rozhodnutí je však zřejmé, že za hrozící závažné narušení veřejného pořádku s ohledem na zcela konkrétní okolnosti případu považovala nerespektování opatření sloužícího k zajištění ochrany zdraví obyvatelstva, v důsledku čehož mohou nastat negativní následky v podobě šíření nemoci COVID-19 žalobcem. V tomto ohledu není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná ve svém rozhodnutí konkrétně hovořila pouze o karanténě, kterou by žalobce nerespektoval, což dle názoru soudu k závěru o hrozícím závažném narušení veřejného pořádku postačí. Pokud měla žalovaná na mysli i případná další opatření, u nichž by mělo hrozit, že je žalobce respektovat nebude, takový závěr v odůvodnění rozhodnutí nevyjádřila a význam případného porušení jiných opatření nehodnotila.
18. Pokud jde o případnou využitelnost zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, touto otázkou se žalovaná rovněž neopomněla zabývat, byť se tak stalo stručně. Již ze shora uvedeného nicméně plyne, že v daném specifickém případě bylo namíste urychleně zabránit volnému pohybu žalobce na území ČR. Zdravotní stav žalobce, jakožto nelegálně přicestovalého cizince, který ani neměl potvrzení o absolvování testu na přítomnost viru SARS CoV-2 s negativním výsledkem, bylo totiž třeba považovat za nejistý, a v takovém případě bylo k žalobci oprávněně přistupováno jako k potenciálně nakaženému, který navíc projevil nespolehlivost v otázce respektování ochranných opatření. Nutnost bez prodlení zabránit volnému pohybu žalobce žalovaná ve svých úvahách o případném uložení zvláštních opatření správně vyzdvihla. S ohledem na uvedené okolnosti je zřejmé, že v daném případě nebylo vhodné považovat jakékoli ze zvláštních opatření nahrazujících zajištění za dostatečné, jelikož zvláštní opatření, včetně žalobcem zmiňovaného opatření podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou vždy spojena s pobytem žalobce na svobodě. Žalobce přitom již dal najevo, že při pobytu na

svobodě opatření k ochraně veřejného zdraví nerespektuje, a nebyl proto důvod se domnívat, že by se dobrovolně podřídil zvláštnímu opatření a nařízené karanténě.

19. Namítal-li žalobce, že mu nebylo umožněno dobrovolné podstoupení lékařského testu na předmětný virus, soud konstatuje, že ze spisového materiálu neplyne, že by se žalobce realizace takového testu kdykoli domáhal. Po jeho zajištění policií již ani nebyl prostor k absolvování testu v některém ze zdravotnických zařízení, které takovou službu poskytují, neboť žalobce byl omezen na svobodě, přičemž právní úprava, jež by mu v takovém případě garantovala dostupnost lékařského testu, neexistuje. Byla-li mu vzápětí nařízena karanténa, byl povinen se jí podrobit.
20. Důvodná je však dle krajského soudu námitka nepřiměřeně dlouhého trvání zajištění žalobce. Jak bylo uvedeno, jediným konkrétním opatřením chránícím veřejné zdraví, které žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla s tím, že hrozilo jeho nerespektování ze strany žalobce, byla nařízená karanténa z důvodu možné nákazy žalobce virem SARS CoV-2 způsobujícím nemoc COVID-19. Je dnes již obecně známou skutečností, že nemoc COVID-19 se u drtivé většiny lidí projevuje do 14 dnů po nákaze zmíněným virem, přičemž je také osobám, u nichž je riziko, že by mohly být nakaženy, standardně nařizována karanténa trvající 14 dnů. Žalovaná odůvodnila zajištění v délce 60 dnů jednak potřebou realizace karantény, a dále složitostí přípravy výkonu správního vyhoštění, které, zvláště v době po skončení nouzového stavu, kdy se teprve obnovují podmínky pro výkon správního vyhoštění, nelze zajistit dříve. Z uvedeného však plyne, že k realizaci karantény bylo zapotřebí cca 14 dnů, zatímco doba jdoucí výrazně nad tento rámec již byla stanovena výhradně s ohledem na to, že žalovaná nebyla schopna vyhoštění uskutečnit dříve.
21. Na tomto místě je vhodné znovu obrátit pozornost k výše zmiňovaným principům zakotveným v rovině ústavního pořádku či mezinárodního práva, z nichž bezpochyby plyne, že zajištění cizince, tedy jeho citelné omezení na jednom z nejzákladnějších lidských práv, musí trvat jen po dobu, která je nezbytná k dosažení sledovaného zákonem předvídaného účelu, nikoli déle. Tentýž názor vyjádřil Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 7 Azs 336/2018-70. Je pravdou, že patrně ve většině případů zajištění cizinců dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která jsou policií realizována, trvá důvod zajištění cizince až do doby jeho vyhoštění. Rovněž je pravdou, že dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se při stanovení doby trvání zajištění přihlíží k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vždy je však třeba zohlednit konkrétní okolnosti případu a konkrétní aplikovaný důvod zajištění cizince. Ani formulace § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nenapovídá, že by snad předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění měla být jediným kritériem, dle něhož se doba zajištění stanovuje.
22. Není tedy automatismem, aby jednou zajištěný cizinec musel zůstat zajištěným až do doby jeho vyhoštění. Návratová směrnice ostatně v čl. 15 odst. 4 výslovně počítá s tím, že podmínky pro zajištění mohou přestat existovat dříve, než je cizinec vyhoštěn, a v takovém případě musí dojít k jeho propuštění ze zajištění. Zajištění tedy může legálně trvat jen po dobu, po kterou existuje zákonem předpokládaný důvod, v nynějším případě vyjádřený v § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pokud takový důvod odpadne, není dostatečným důvodem pro další trvání zajištění jen samotná skutečnost, že žalovaná není schopna, třebaže ze zcela objektivních důvodů, realizovat vyhoštění dostatečně rychle.

V takovém případě by byl cizinec nadále zbaven osobní svobody pouze z důvodu pomalosti činnosti státu, zatímco důvod původně existující na jeho straně již odpadl.

23. Právě o takový případ se nyní jedná s ohledem na výše popsany jediný zřetelně vyjádřený důvod obav žalované o závažné narušení veřejného pořádku. Krajský soud tento důvod pro zajištění žalobce akceptuje, neboť existovala obava ohledně toho, zda v sobě nelegálně přicestovalý žalobce nenese virus SARS CoV-2, jenž by se mohl přenést na zdejší obyvatelstvo. Tato nejistota ohledně žalobce, jakožto možného nakažlivého člověka, však byla rozptýlena cca po 14 dnech jeho zajištění, kdy uplynula inkubační doba nemoci COVID-19 a kdy již muselo být, stejně jako u kteréhokoli jiného člověka v karanténě, zřejmé, zda je nakažen či nikoli.
24. Účelem zajištění v daném případě bylo, aby žalobce nemařil účel vyhoštění tím, že dříve než bude vyhoštěn, ohrozí zdejší společnost nakažlivou nemocí. Protože žalovaná nevyjádřila jiný důvod zajištění žalobce, který by případně mohl trvat po dobu 60 dnů, a soud na podkladě napadeného rozhodnutí nemůže než dospět k závěru, že podstatou obav žalované, pro něž bylo k zajištění přistoupeno, bylo hrozící nerespektování zásadního opatření, jakým byla nutnost umístit žalobce do karantény, která však netrvá 60 dnů, je třeba konstatovat, že nebyl dán důvod pro zajištění žalobce na dobu 60 dnů. Takto dlouhá doba není přiměřená vyjádřenému důvodu zajištění žalobce. Adekvátní by se v takovémto případě soudu jevilo zajištění žalobce na dobu vycházející z délky karantény, která je v souvislosti s nemocí COVID-19 standardní, s tím, že v případě, kdy by se žalobce ukázal jako nakažený, by eventuálně bylo možno dobu zajištění prodloužit.
25. Vzhledem ke shora uvedenému soud zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalované pro nezákonnost a věc jí podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vysloveným právním názorem soudu vázána dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
26. Ve věci soud nakonec rozhodoval bez ústního jednání, které původně nařídil na žádost žalobce ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž ještě před počátkem nařízeného jednání požádal o rozhodnutí ve věci bez jednání, žalovaný s takovým postupem soudu rovněž vyslovil souhlas.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
28. Ty byly tvořeny odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21 % DPH z odměny a náhrady advokáta ve výši 1 428 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 30. června 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně